

Ясна світова зірка — височенько;
Гасне кругловидний блідий місяченько;
Тихеє озерце спить, не зворухнеться,
Понад ним покрівцем сизий туман в'ється;
Ранній легкокрилий вітерець із гаю
Наче з ним шуткує, наче заграває:
То зів'є у купу, то розвіє чисто,
То одірве клапоть та й несе кудись-то...
То із очеретом шепче якусь мову,
Може, про що злеє, може, про розмову,
Ту, що він підслухав десь-то цеї ночі,
Як зголів'я тихо обвівав дівочі.
Духом сіножаті паше усе свіжим,
І тобі неначе щось серденько ниже,
Так і підмиває, мов на крилах, вгору...
Знявся б та й полинув по тому простору,
Пошукав би, може, чи не зуспів краю,
Де сльози людської гіркої немає.

(1889)